

[Paul Møller.]

tionsfremgang har hjulpet andre europæiske lande til valutaoverskud.

Det næste problem, statsministeren peger på — sådan i forbifarten — er priserne, og de er selvfølgelig en af årsagerne til valutaunderskuddet, fordi de forringer vor konkurrenceevne, forøger omkostningsniveauet og er den skinbarlige gift for ethvert forsøg på at skabe en stabil, voksende, frivillig sparsommelighed, et frivilligt forbrugsafkald.

Statsministeren kom ikke ind på prisstigningernes omfang. Fra juli 1963 til juli 1964 steg pristallet med 4,2 pct. Fra juli 1964 til juli 1965 er det steget med 6,6 pct. efter vismændenes opstilling. Det er udtryk for en alt for voldsom vækst. Jeg har hørt ministre — også nyudnævnte ministre — sige, at den fulde beskæftigelse ikke kunne opretholdes uden en vis vækst i priserne. Jeg tror ikke på betragtningen, anser den endda for direkte skadelig, fordi den vil mindske folkets lyst til at foretage den opsparring, der vil kunne bringe os ud af uføret. Sådan har ministre imidlertid altså sagt, men jeg har aldrig hørt nogen økonomiminister, hverken tidligere eller nuværende, med brask og bram sige, at vi skulle op på 6-7 pct. årlig inflation for at kunne opretholde den fulde beskæftigelse. For det er jo inflation, der er tale om, selv om regeringen med omhu undgår at nævne ordet. Jeg tror endda, den højtærede statsminister har sagt, at han bruger ikke ordet, fordi man ikke rigtig ved, hvad det er. Jeg tror næsten, alle i dette land, undtagen den højtærede statsminister, ved, hvad inflation er, og at vi har inflation. Vi har bragt os ud af trit med vore konkurrenter, vi har belastet vore eksporterhverv så tungt, at vi skal være lykkelige, hvis de kan opretholde eksporten på disse vilkår.

Var afgifterne, som blev gennemført i foråret, medregnet i reguleringspristallet, altså hvis man alene ser på forbrugspriserne, som de er, så har stigningen fra juli 1964 til juli 1965 udgjort 8,8 pct., og heri er ikke medregnet stigningen i de direkte skatter. Skulle den yderligere indregnes, så ville det sige, at pris- og skattestigninger stort set har taget sig af de almindelige lønstigninger for almindeligt arbejde.

Regeringen kan ikke undskyldes sig med,

at prisstigningerne er kommet til os udefra. Importvarerne steg fra juli 1964 til juli 1965 kun med 1 pct., hvor detailpriserne steg med 6,6 pct. Det er selvskabte vanskeligheder, vi står over for, lad os ikke glemme det.

Og endelig renten. Vi har atter slået rekorden. Den høje rente har fordyret investeringerne og fordyret boligerne. Den høje rente er en følge af en manglende balance i vor økonomi, den manglende balance, som præger samfundet, den manglende tillid til det nyttige i at spare. Rentestigninger, prisstigninger og valutaunderskud er så sikre indicier for et inflatorisk klima, at det unægtelig må forbygge, at regeringen i fjor gik til valg på påstanden om, at der ikke er inflation i Danmark.

Og hvad er så regeringens politik? Bevares, man vil samarbejde, samarbejde om at komme vanskelighederne til livs, og ordet samarbejde er jo altid som sød musik i manges ører. Ordet i sig selv får ligefrem visse til at glæde sig på forhånd uden hensyn til, hvad det er, der skal samarbejdes om. For os er det slemt at skulle skuffe, men vi vil nu først vide, hvad det er, der skal samarbejdes om. I den henseende var statsministerens tale ikke meget sigende.

En ting blev dog hængende i vore ører, nemlig nye skatter. Ganske vist ved vi, at ordet „snaest“ røg ud i sidste redaktion, men nye skatter blev stående. Hvilke ved vi ikke, men vi er ikke overraskede over, at regeringen igen vil dreje på skatteskruen. Jeg kan allerede nu sige, at vi er enige med de vise mænd, vi mener ikke, det tjener noget fornuftigt formål halsstarrigt at holde fast ved kravet om et budgetmæssigt overskud af en ganske bestemt størrelse. Skatteforslag vil uvægerlig medføre nye indkøbsbølger og nye importstigninger — jeg kan huske forårets store importtal — og de skal være meget byrdefulde, hvis de i ét kvartal skal indbringe de 400 mill. kr., som regeringen vil have som ekstra overskudsreserve. Og i hvilket kvartal? Januar, hvor beskæftigelsespresset erfaringsmæssigt er mindst og detailomsætningen lavest, og hvor i år virkningen af kreditstramningen bliver følelig? Hvorfor skal der netop lægges særlige byrder på befolkningen i det kvartal? Det er jo ikke arbejdsløshed, man vil have? For at komme kreditstramningen til livs, siger